

Seif în proscomidiar

Nincu Mircea

Când în carnea din care
Mi-au crescut pereții bisericii
Am hotărât să lovesc ca în piatră
Pentru a prinde în inima ei
O cutie de fier...

Mă gândeam că acolo am să ascund,
Chiar și fără știrea lui Dumnezeu,
Tot ce voi aduna spre a cheltui
Din lumea asta pentru lumea cealaltă.

Am tocmit spărgătorii de piatră să sape
Cu dălți de diamant goluri în ape
Și în lumini de stele să lovească
Până în ultimul lor vârf de rădăcină
Ce soarbe din cea mai frumoasă floare
Seva căldurii care coboară din soare
Cu tot întunericul ce o înconjură
Și o împodobește ca lumină.

Am crezut că în carnea bisericilor
Nimeni nu umblă, nu pășește, nu taie...

Pentru ce ai pune în biserici seifuri

Când Dumnezeu niciodată nu doarme?

Și, totuși, ne cresc unghii
Cu care scormonim în carne!

Pentru asta stoluri de foarfece vin
Să taie cusături de fier împletit
Cofrat și îmbrăcat cu betoane.